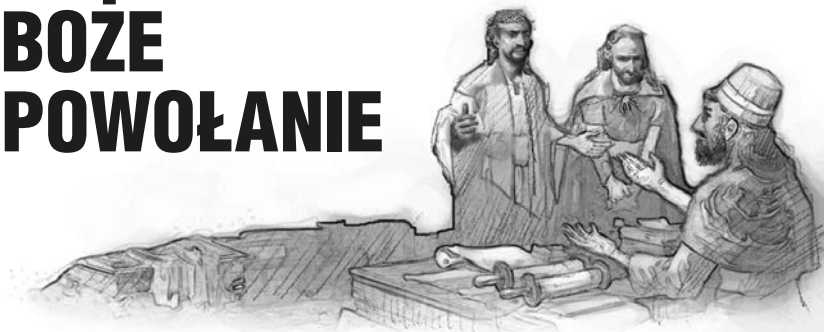

DZIEŃ STWORZENIA

Lekcja 3 — 19 października

BOŻE POWOŁANIE

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 12 października

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Ezd 7,10; Ne 1,1-11; Dn 9,24-27; 8,1-27; Rz 8,28-29; 9,1-33; Wj 3,1-4,31.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Błogosławiony niech będzie Pan, Bóg naszych ojców, który tak natchnął serce króla, aby w dostojęństwo ubrać świątynię Pana, która jest w Jeruzalemie” (Ezd 7,27).

Czy Bóg powołuje każdego człowieka do wykonania jakiegoś określonego zadania? Czy istnieją kryteria, które czynią jednych bardziej odpowiednimi do realizacji pewnych zadań? Czy te kryteria są inne w oczach ludzi niż w oczach Boga?

Większość z nas przypuszczalnie odpowiedziałaby twierdząco zwłaszcza na dwa ostatnie pytania. Bywa tak, że Bóg przygotowuje nas przez edukację i doświadczenia do wykonania pewnego zadania, a innym razem wybiera nas, byśmy Mu służyli po prostu dlatego, że jesteśmy gotowi ukorzyć się przed Nim. Jednak nie zawsze łatwo jest określić, jakie jest Boże powołanie dotyczące nas. Mimo to *Biblia* jest pełna opowiadań o ludziach, których Bóg wybrał właśnie do spełnienia określonego zadania.

Także Ezdrasz i Nehemiasz zostali powołani przez Boga do wykonania szczególnego zadania — odbudowania tego, co leżało w gruzach. Jednak w tym przypadku odbudowa wymagała wielu złożonych działań. Ezdrasz i Nehemiasz musieli przyprowadzić Izraelitów z powrotem do Jerozolimy oraz odbudować świątynię i miasto. Jednocześnie mieli uczyć ludzi o Bogu, a przede wszystkim doprowadzić ich do żywej więzi z Nim. Oto jasne Boże powołanie i do tego jakże ważne!

Możemy powiedzieć, że Ezdrasz został powołany z kilku powodów: (1) był gotowy pójść, (2) był przywódcą i (3) był biegłym skrybą i nauczycielem. Moglibyśmy wskazać jeszcze dodatkowe powody. Jednak pewien werset chyba najlepiej mówi o tym, dlaczego Ezdraszowi powierzono to zadanie.

Co Ekd 7,10 mówi o Ezdraszu? Jak Ezdrasz „przygotował swoje serce, aby szukać prawa Pana” (UBG)?

Słowo *przygotować* (BG) jest tłumaczeniem hebrajskiego *kun*. Można je też przełożyć na język polski następująco: *postawić* (BW), *utwierdzić* (BI), *położyć* (BD), *przysposobić się* (BP), *starać się* (BKR), *poświęcić* (BE), *postanowić* (BRP). Znaczenie tego słowa wskazuje na to, że Ezdrasz zdecydowanie nastawił swoje serce na poszukiwanie Boga.

Po przybyciu do Jeruzolimy Ezdrasz dawał przykład poświęcenia się Bogu i nauczał tam Słowa Bożego przez 13 lat. Mogło mu się wydawać, że przez owe lata nic nie osiągnął, ale gdy budowa muru miejskiego została ukończona, ludzie zwołali zgromadzenie — nie dlatego, że ktoś ich do tego nakłonił, ale dlatego, że tak chcieli. Słowo Boże, które usłyszeli od Ezdrasza, zapuściło głęboko korzenie.

Dlaczego Nehemiasz został wybrany przez Boga? Przeczytaj Ne 1,1-11.

Nehemiasz skierował swoje serce ku Bogu i ludziom. Bardzo się zmartwił, gdy dowiedział się, że dzieło odbudowy Jeruzolimy uległo zatrzymaniu. Nehemiasz z optymizmem myślał o Bożej sprawie i podobnie jak Ezdrasz przyłączył się do dzieła jako ochotnik. Bóg wysłuchał ich modlitw i spełnił ich pragnienia. Czasami wydaje się nam, że jeśli coś lubimy, to nie może to być od Boga, gdyż On daje nam tylko zadania, które się nam nie podobają i których nie chcielibyśmy realizować. Ale jeśli chodzimy z Bogiem, to pragnienie czynienia czegoś, co lubimy, pochodzi właśnie od Niego. Bóg pragnie, byśmy nie tylko czynili coś dla Niego, ale byśmy pragnęli to czynić i czynili to z zapałem.

W jaki sposób doświadczyłeś tego, że Bóg powołał cię, byś czynił dla Niego to, co naprawdę lubisz i co faktycznie pragniesz czynić?

W pierwszej lekcji tego kwartału studiowaliśmy, jak Bóg powołał Zorobabela/ Zerubbabela (około 538 roku p.n.e.) i Ezdrasza (w 457 roku p.n.e.) do szczególnej służby. W drugiej lekcji rozważaliśmy Boże powołanie dla Nehemiasza (w 444 roku p.n.e.). Musimy pamiętać, że powołania te zostały dokonane zgodnie z Bożą wiedzą dotyczącą przyszłości. Na przykład Zorobabel został pobudzony przez Boga do wykonania określonego zadania w związku z zakończeniem 70 lat niewoli przepowiedzianych przez Jeremiasza.

W którym roku został powołany do służby Ezdrasz? Był to ten sam rok, w którym król Artakserkses wydał swój dekret. Dlaczego ten rok jest ważny w biblijnych prorocत्वach? Przeczytaj Dn 9,24-27.

W Dn 9,25 czytamy: „Od wyjścia nakazu o przywróceniu i odbudowaniu Jerozolimy aż do Księcia Mesjasza będzie siedem tygodni i sześćdziesiąt dwa tygodnie” (UBG). Ostatni tydzień tego proroctwa został wspomniany w Dn 9,27. Ponieważ tydzień składa się z siedmiu dni, prorocy symboliczny tydzień oznacza siedem rzeczywistych lat (zob. Lb 14,34; Ez 4,5-6). Tak więc proroctwo mówiące o 70 symbolicznych tygodniach obejmuje 490 rzeczywistych lat. A teraz należy odpowiedzieć na następujące pytanie:

— Kiedy zaczyna się ten okres 70 proroczych tygodni?

W tekście biblijnym znajdujemy informację, że początkiem tego okresu jest data wydania dekretu o odbudowie Jerozolimy.

Królowie perscy wydali łącznie trzy dekrety dotyczące odrodzenia narodu izraelskiego. Cyrus, Dariusz i Artakserkses byli autorami takich dekretów. Jednak jedynie dekret Artakserksesa zawierał wzmiankę o Jerozolimie i tylko ten dekret jest powiązany z oddaniem chwały Bogu za Jego interwencję (zob. Ezd 7,27-28).

Tak więc początek proroctwa o 70 tygodniach przypada na rok 457 przed Chrystusem, czyli siódmy rok panowania króla Artakserksesa I wspomniany w Ezd 7,7-26. Ponieważ na ten sam rok 457 przypada początek proroctwa o 2300 dniach z Dn 8,14 (zobacz jutrzejszą część lekcji), dekret ten jest punktem początkowym obu proroctw. 70 symbolicznych tygodni zakończyło się w 34 roku po Chrystusie, gdy ewangelia zaczęła być głoszona wśród pogan (po męczeństwie Szczepana i rozpoczęciu prześladowania Kościoła w Jerozolimie). Środek owego ostatniego proroczego tygodnia przypadł na wiosnę roku 31 naszej ery, gdy Jezus umarł na krzyżu.

Przeczytaj proroctwo zapisane w Dn 9,24-27. Jak w zdumiewająco trafny sposób została tam ukazana misja Jezusa? Dlaczego takie proroctwa mocno utwierdzają naszą wiarę?

Słowo *wyznaczono* w Dn 9,24: „Siedemdziesiąt tygodni wyznaczono...”, znaczy dosłownie: *odcięto*¹ — *siedemdziesiąt tygodni odcięto*... Choć hebrajskie słowo przetłumaczone jako *wyznaczono*, nie jest użyte nigdzie indziej w *Biblii*, to jednak występuje w żydowskiej literaturze i oznacza *odcięcie* jakiejś części od większej całości. Ponieważ w 8. rozdziale *Księgi Daniela* przedstawiono prorocstwo o 2300 latach, ale nie podano początku tego prorocstwa, logiczne jest, że gdy w następnym rozdziale (zob. 9. rozdział *Księgi Daniela*) jest mowa o *wyznaczeniu/odcięciu* 490 lat, to musiały one zostać *odcięte* od 2300 prorocznych lat wspomnianych w poprzednim rozdziale. Od czego innego miałyby być *odcięte* ten okres, jeśli nie od innego, ale dłuższego okresu proroczego?

Przeczytaj 8. rozdział *Księgi Daniela*. Jaka część wizji danej Danielowi w tym rozdziale nie została wyjaśniona (zob. zwłaszcza Dn 8,14.26-27)?

Istnieje wiele powodów, dla których prorocstwo o 70 tygodniach z Dn 9,24-27 oraz prorocstwo o 2300 wieczorach i porankach z Dn 8,14 związane są ze sobą: (1) oba są okresami proroczymi; (2) łączy je szczególne słownictwo — *widzenie* i *zrozumienie* (zob. Dn 8,26-27; 9,23); (3) wyjaśnienie obu prorocstw zostało podane przez anioła Gabriela (zob. Dn 8,16; 9,21); (4) jedyną częścią widzenia niewyjaśnioną w 8. rozdziale *Księgi Daniela* jest okres 2300 wieczorów i poranków (czasami tłumaczonych jako *dni*) w Dn 8,14; (5) 8. rozdział *Księgi Daniela* zawiera widzenie i częściowe jego wyjaśnienie, podczas gdy 9. rozdział zawiera tylko wyjaśnienie tej części 8. rozdziału, która nie została wyjaśniona, mianowicie prorocstwa o 2300 dniach z Dn 8,14, czyli tej części widzenia, której Daniel nie rozumiał (zob. Dn 8,27).

Informacje podane w *Księdze Ezechasza* uzupełniają brakujące elementy proroczej przepowiedni *Księgi Daniela* dotyczące tego, kiedy rozpocznie się odliczanie proroczego czasu związanego z ważnymi elementami misji Chrystusa i Jego dzieła dla ludzkości.

¹ Podobnie w BRP: *odkrojono* (przyp. red.).

WYKRES PROROCZY 2300 LAT

„Aż do wieczora i do poranku dni dwa tysiące trzysta, a będzie oczyszczona świątynia [hebr. *wenidrak kodesz*]” (Dn 8,14 BW).

Dekrety królewskie (zob. Ezd 6,14):

1. 536 r. p.n.e. — Cyrusa (zob. Ezd 1,1-3)
2. 519 r. p.n.e. — Dariusza (zob. Ezd 6,1-8)
3. 457 r. p.n.e. — Artakserksesa (zob. Ezd 7,7-18)
(trzeci dekret został wydany na wiosnę 457 roku, a wszedł w życie jesienią; zob. Ezd 7,8-9; 8,36).

Obliczenie:

jesień 457 r. p.n.e. — 456 lat + 1/4 roku

jesień 1843 r.n.e. — 1843 lata + 3/4 roku

2299 lat + 1 rok = 2300 lat

jesień 457 r. p.n.e. + 2300 lat = jesień 1844 r. n.e.

jesień 1844 r. n.e.
(zob. Ap 10,6-7;
11,18-19; 14,6-12)

powtórne
przyjście
Jezusa

jesień 457 r. p.n.e.

2300-wieczorów i poranków (dni-lat) — zob. Dn 8,14
„dzień za rok” (zob. Ez 4,5-6; Lb 14,33-34)

jesień 27 r. n.e. | jesień 34 r. n.e.

408 r. p.n.e.

wiosna 31 r. n.e.

70 tygodni = 490 lat

Dn 9,24-27

62 tygodnie

7 tygodni

3,5 r. | 3,5 r.

1 tydzień

49 lat

+ 434 lata

+ 7 lat

1810 lat

oczyszczenie
niebiańskiej
świątyni

+ 1810 lat = 2300 lat

CZAS ŁASKI DLA ŻYDÓW

CZAS NARODÓW

CZAS SAĐU

koniec
czasu
łaski

Dużo mówi się o Bożym wybraniu nas czy powołaniu do wykonywania jakiejś działalności. Wielu ludzi ma rozmaite poglądy co do znaczenia takiego wybrania. A co *Biblia* mówi o Bożym wybraniu?

Przeczytaj Rz 8,28-29. Do czego powołuje nas Bóg? Do czego nas przeznaczył?

Ten fragment listu mówi wyraźnie o tym, że Bóg przeznaczył ludzi do tego, by zostali upodobnieni do obrazu Jego Syna. Nie ma tu mowy o tym, by Bóg przeznaczył nas albo do zbawienia, albo na potępienie i byśmy my sami nie mieli żadnego wyboru w tej sprawie. Mówiąc innymi słowy, Boże wybranie wskazuje cel dla nas wszystkich — nasze odrodzenie. Mamy zostać przemienieni tak, by odzwierciedlać podobieństwo do Syna Bożego. Ta przemiana jest obiecana w kolejnych wersetych listu (zob. Rz 8,30), w których Paweł, autor *Listu do Rzymian*, stwierdza, że których Bóg powołuje, tych też usprawiedliwia (czyni sprawiedliwymi) i uwielbia (uświęca). Tak więc nie zostaliśmy pozostawieni sami sobie, abyśmy przemienili się o własnych siłach, ale Bóg obiecuje dokonać tej przemiany dzięki swojej mocy.

Przeczytaj 9. rozdział *Listu do Rzymian*. Jakiego rodzaju wybranie czy powołanie Boże zostało opisane w tym rozdziale?

W 9. rozdziale *Listu do Rzymian* Paweł omawia Boże wybranie do wykonania określonego zadania. Izraelici zostali wybrani, by zanieść światu dobrą nowinę o Bogu. Słowa: „Jakuba umiłowałem, a Ezawem wzgardziłem” (Rz 9,13), są powszechnie błędnie rozumiane tak, iż Bóg umiłował tylko jednego z tych dwóch braci. Jednak w kontekście tego fragmentu listu Paweł mówi, że Jakub został wybrany, a Ezaw nie. Do czego został wybrany Jakub? By być ojcem narodu izraelskiego. Tak więc istnieją dwa rodzaje wybrania Bożego. Po pierwsze Bóg wybiera każdego człowieka do zbawienia i pragnie, by każdy został przemieniony na obraz Jezusa. Po drugie Bóg wybiera różnych ludzi do realizacji szczególnych zadań.

Dlaczego powinniśmy czerpać otuchę ze świadomości tego, iż zostaliśmy wybrani do zbawienia? Dlaczego nie znaczy to, że twoje wybory nie mogą sprawić, iż utracisz zbawienie oferowane ci przez Boga?

Jeśli zostaliśmy powołani przez Boga, to nadal mamy swobodę wyboru przyjęcia albo odrzucenia tego powołania, podobnie jak mamy wolność wyboru przyjęcia albo odrzucenia zbawienia zaoferowanego wszystkim ludziom. Bóg może nas umieścić w określonej sytuacji, ale my możemy wybrać odrzucenie Jego wezwania. Owszem, On pragnie, byśmy wykonywali pewne określone zadania dla Niego, podobnie jak wzywa nas, byśmy stali się podobni do Niego. Boże wybranie do wykonania określonego zadania jest częścią Bożego planu dotyczącego naszego zbawienia. Czyniąc to, do czego On nas powołuje, objawiamy w naszym życiu prawdę o zbawieniu, które On nam dał.

Saul został powołany, by być królem. Niestety, nigdy w pełni nie oddał swego serca Bogu pomimo zadania, które otrzymał. To, że Bóg powołuje kogoś do wykonania specjalnego zadania czy pełnienia określonej służby dla Niego, nie znaczy, że osoba ta nie jest w stanie odrzucić Boga. Nasza wolna wola pozostaje w tym względzie decydującym czynnikiem, a jeśli nie będziemy podążać za Bożym prowadzeniem, możemy stracić wszystko.

Przeczytaj 3. i 4. rozdział *Księgi Wyjścia*. Czego historia ta uczy nas o Bożym powołaniu do wykonania określonego zadania?

Nasza odpowiedź może być podobna do odpowiedzi Ezdrasza i Nehemiasza, którzy wyruszyli bez szemrania, albo możemy być jak Mojżesz, który wyszukiwał przeszkody i wymówki. Mojżesz ostatecznie poszedł tam, dokąd wysłał go Bóg, ale najpierw próbował się wymigać od wykonania powierzonego zadania. Stwierdził przy tym, że nie jest dostatecznie dobry, nic nie znaczy w społeczeństwie i nie sprawuje jakiejś ważnej funkcji. Jakże faraon miałby go usłuchać? Martwił się także o to, iż Izraelici również go nie usłuchają i cały jego wysiłek na nic się nie zda. Ponadto zwrócił uwagę na brak osobistych kwalifikacji niezbędnych do wykonania zadania:

— „Proszę, Panie, nie jestem ja mężem wymownym, nie byłem nim dawniej, nie jestem nim teraz, odkąd mówisz do służby swego, jestem ciężkiej mowy i ciężkiego języka” (Wj 4,10).

W końcu wprost poprosił Boga, by posłał kogoś innego. A jednak, gdy czytamy historię Mojżesza, dowiadujemy się, że ostatecznie stał się potężnym przywódcą, choć nie był wolny od wad. Wiernie pełnił życiowe zadanie, do którego Pan go powołał.

Jakie wymówki znajdujesz, by nie czynić tego, co do czego jesteś pewny, iż Pan cię do tego powołał?

DO DALSZEGO STUDIUM

„Czas przyjscia Chrystusa, Jego namaszczenie przez Ducha Świętego, Jego śmierć i rozpowszechnienie ewangelii wśród pogan zostały dokładnie wskazane. Narodowi żydowskiemu dany był przywilej zrozumienia tych prorocत्व i rozpoznania ich wypełnienia się w misji Jezusa. Chrystus ukazał swym uczniom doniosłość studiowania prorocत्व. Powołując się na otrzymane przez Daniela prorocत्व, Chrystus rzekł:

— »Kto czyta, niech uważa« (Mt 24,15).

Po swym zmartwychwstaniu Zbawiciel tłumaczył uczniom z przekazów »wszystkich proroków (...), co o nim było napisane« (Łk 24,27). Jezus przemawiał przez wszystkich proroków. »Działający w nich Duch Chrystusowy, który przepowiadał cierpienia, mające przyjść na Chrystusa, ale też mające nastąpić potem uwielbienie« (1 P 1,11)¹.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Rozważ następującą sytuację: Otóż Bóg powołuje cię do czynienia czegoś, co lubisz i pragniesz czynić. Jakimi zasadami powinieneś się kierować, by się dowiedzieć, że czynisz wolę Bożą, a nie po prostu coś, co ci odpowiada?

2. Przeczytaj historię Jonasza i pomyśl o jego reakcji na Boże powołanie. Czego możemy się nauczyć z jego doświadczenia? Porównaj postawę Jonasza z postawą Pawła wobec Bożego powołania (zob. Dz 9,1-20). Jakie były najważniejsze różnice między nimi?

3. „Historia Judasza przedstawia smutny koniec życia, które w innych warunkach mogłoby uzyskać uznanie Boga. Gdyby Judasz umarł przed swą ostatnią podróżą do Jerozolimy, byłby uważany za męża godnego zajęcia miejsca wśród dwunastu, a jego brak byłby dotkliwie odczuwany”². Pomyśl o historii Judasza Iskarioty. Czy jego powołaniem było wydanie Jezusa? Jeśli tak, to czy byłoby to uczciwe wobec Judasza? Jak możemy zrozumieć postawę Judasza i możliwości mu zaoferowane w świetle tego, do czego ostatecznie doszedł? Czego możemy się nauczyć z jego historii o znaczeniu wolności wyboru w naszym życiu?

¹ Ellen G. White, *Życie Jezusa*, Warszawa 2018, wyd. XVI, s. 169. Przeczytaj także w końcówce rozdziału *Przyjście Zbawiciela* o prorocत्व dotyczącym 70 tygodni i o jego historycznym wypełnieniu, w: *taż, Prorocy i królowie*, Warszawa 2018, wyd. V, s. 389-390.

² *taż, Życie Jezusa*, s. 527.